

Par Ticības apliecību

1. *Kā Jūs nācāt pie ticības?*

2. Ko vispār nozīmē ticēt?

Šim vārdam ir dažādas nozīmes:

- Es ticu, ka rīt būs labs laiks. Tomēr tam nav nekāda nozīme, kā es rīt dzīvošu.
- Es paļaujos, ka rīt būs labs laiks un tiešām neņemšu līdzi lietussargu.
- Es ticu, ka laika pareģojumi ir patiesi, piem.: “Ja pa Ziemassvētkiem dziļi sniegi, tad Jāņos slapjš siena laiks gaidāms”.

Tāpat es varu runāt par Dievu. Jā, es ticu, ka tāds Dievs pastāv, bet man gar to nav nekādas daļas. Savukārt, ja es uzticos Dievam, paļaujos uz Viņu, tad tā ir pavisam cita lieta. Ja Bībelē runā par ticību, tad tas parasti ir saistīts ar paļaušanos, uzticēšanos. Divi piemēri no Bībeles:

Jesajas gr. 7,9: “*Bet, ja jūs neticēsit, jūs nepastāvēsit!*”

Vēst. Ebr. 11,1ff.: “*Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārlicība par neredzamām lietām.*”

3. Kā Jūs aprakstītu savu ticību?

Uz ko Jūs paļaujaties?

Kam Jūs ticat? Kam Jūs neticat?

4. Par ticības apliecību

4.1. Ev. lut. Baznīcas apliecības balstās uz trijām galvenajām senbaznīcas ticības apliecībām, kuras akceptē visas lielās konfesijas. Tās ir:

- Apustuļu ticības apliecība;
- Nīkajas ticības apliecība;
- Atanāsija ticības apliecība.

Liturģijā mēs lietojam pirmās divas. Parastā dievkalpojumā mēs skaitām Apustuļu ticības apliecību. Svētku dievkalpojumos Nīkajas ticības apliecību. Fakts kā tāds, ka baznīcas vēsturē ir radušās dažādas ticības apliecības, norāda, ka katram laikam ir savi jautājumi, un ka vienmēr atkal no jauna mums ir jāmēģina saprast, kā izpaužas Dieva klātbūtne mūsu dzīvē. Mums nav visa patiesība uz visiem laikiem.

Visvecākā ir Apustuļu ticības apliecība, kuras pirmsākumi ir meklējami jau 2. gadsimtā.

To lietoja jautājumu veidā, kad kristāmajiem bija jāapliecina sava ticība: Vai tu tici, ka Dievs ir radītājs, ...?

Vai tu tici Jēzum Kristum, ...? Vai tu tici Svētajam Garam, ...?

Tā radās laikā, kad baznīcai bija jāizstāvas pret dažādām maldu mācībām, kas uzskatīja, ka Dievs kā radītājs ir pavisam cits dievs, nevis tas, kas ir parādījis Jēzū Kristū.

Apustuļu ticības apliecībai ir trīs daļas:

1. par Dievu Tēvu
2. par Jēzu Kristu
3. par Svēto Garu

Šeit parādās kristiešu pārliecība, ka Dievs ir Trīsvienīgs. Dievs mums atklājās trijos veidos. Viņam ir trīs personas, kas ir vienādas Savā būtībā. Tas ir vieglāk saprotams, ja salīdzina ar sauli:

Dievs Tēvs ir kā saule, no kā viss ir radies. Saule ir visas gaismas pirmavots.

Dievs Dēls ir kā gaisma, kas mums atver acis, kas mums ļauj saskatīt viens otru pēc būtības.

Dieva Gars ir kā siltums, ko nevar redzēt, bet kas mūs tomēr sasilda un ļauj justies labi.

Izlasīsim Ticības apliecību trīs reizes un pārdomāsim, ko nesaprotam. Jautājumi?

4.2. Pirmā daļa – par Dievu.

Bībelē, 1. Mozus grāmatā ir divi radīšanas stāsti. Pirmais ir no 1,1 – 2,3 par to, kā Dievs radīja pasauli, dzīvniekus un cilvēku septiņās dienās. Otrais ir no 2,4 – 3,24 stāsts par Ādamu un Ievu.

Pirmajā stāstā radīšanas mērķis ir sabats, atpūtas diena. Tātad strādāšana un darbs nav galvenais. Galvenais ir pateicība Dievam par to, ko Viņš mums dāvina. Sabats nozīmē pārstāt darboties, skatīties atpakaļ un priecāties par sava darba augļiem, atpūsties. Šajā stāstā Dievs rada vienlaikus vīrieti un sievieti.

Otrajā stāstā Ieva tiek radīta no Ādama ribas. Viņai pašai nav savs vārds, viņu sauc par “vīreni”. Te var just, ka šis stāsts ir rakstīts patriarhālas sabiedrības laikā. Stāsts par Ādamu un Ievu nav domāts kā zinātnisks izskaidrojums pasaules un cilvēku radīšanai. Tas vēlas izteikt vispārcilvēciskas raksturiežīmes. Daži novērojumi:

- Ādamam un Ievai viss ir dots, un tomēr viņi pakļaujas čūskas kārdinājumam un ēd no aizliegtā augļa. Kāpēc tas tā notiek, ka mums vienmēr ir vajadzīgs kaut kas vairāk? Vai arī šodien mēs nevēlamies būt līdzīgi Dievam?
- Kad viņi tiek pieķerti, tie slēpj savu vainu, un novelļ to viens uz otru. Kāpēc ir tik grūti atzīt savus pārkāpumus? Viens grēks noved pie nākamā.
- Mēs nedzīvojam paradīzē un esam zaudējuši savu nevainību. Kādas tam ir sekas?

*Ko tas nozīmē, apzīmēt Dievu šodien kā debess un zemes radītāju?
Ko saka Bībele par pasaules radīšanu un ko Jūs esat mācījušies skolā?
Kādam uzskatam Jūs vairāk piekrītat? Kāpēc?*

Luters Mazajā katehismā (8.lpp.) skaidro, ka Dievs ne tikai rada, bet arī uztur savu radību, par to gādājot.

*Ja interesē, tad var izlasīt rakstu internetā no māc. Ģirta Grietiņa:
<http://www.lvb.lv/lv/?p=news2arch&fu=sh&id=315&month=1&year=2008>*

Pirmā ticības apliecības daļa norāda uz to, ka varam Dievu atrast dabā. Dabas reliģijās parādās šī cilvēka tieksme, apzināt un pārvaldīt dabas spēkus. Tomēr priekšstats par Dievu šeit ir ļoti neviennozīmīgs, jo pieredze, ko mums sniedz daba, ir ļoti pretrunīga. Tur var būt dziļš miers un skaistums, bet arī postoša vētra, nežēlība un ciešanas.

Kā Dievs var būt visuvaldītājs, un reizē pieļaut tik daudz ciešanas un netaisnību?